

ὄφθαλμοὶ ἐκείνοι οἱ μαῦροι οὐδὲ βλέπεις λάμποντας
 πουν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὡς νέφος ἐκ τοῦ τηγανίου ἀνυ-
 φουμένου καπνοῦ· καὶ τοὺς ὁποίους εὐτυχῆς ἤθελε νο-
 μισθῆ ὁ καλλωπιστὴς ἐὰν πρὸς στείγημὴν μόνον ἤβη-
 νητο νὰ ἐπελκῆ πρὸς ἑαυτὸν.

Ἄλλ' ἀφοῦ παρατηρήσῃ τις τὰς δραστηρίους ἐκείνας
 γυναικας, θέλει ἀποσπασθῆ ἀπ' αὐτῶν διὰ τῆς διαβά-
 σιος συσσωματωτικῆς τινος συνημένης· εἰς τὴν γε-
 νικὴν κίνησιν τῆς πόλεως. Καὶ αὐταὶ εἰσὶν χαρίεσαι
 ἐργατικαὶ νεάνιδες, α'τινες πέρουονται ἵνα ἀγοράσωσι
 νέον τι στόλισμα καὶ νὰ φανῶσι ὠραιότεραι εἰς τοὺς
 ἐρωτολήπτους τὴν πρωίαν τῶν Χριστουγεννῶν, ἧτις
 εἶναι καὶ ἑορτὴ τῶν παιδιῶν διὰ τοῦτο βλέπει τις
 δωδεκάδα ἐξ αὐτῶν ἅτινα ὁ πάππος τῶν μέλλει νὰ κα-
 ταστήσῃ εὐτυχῆ εἰτάχων ὑατὰ εἰς ἐργαστήριον παιγι-
 νῶν· πρὸς τοῦτοις καὶ τὸ σμήνος ἐκεῖνο τῶν μοναχῶν,
 μαῦρων, λευκῶν, φαίων, κυανῶν, λευκοφαίων, μὲ πρὸ-
 σωπον κόκκινων καὶ ἄρκετὰ εὐτραφῆς, οἷτινες δια-
 φέρουσι τῶν ὄχρῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Βρού-
 νου· ἀλλὰ μὴ λυπεῖσθε τὸν Φραγκισκάνιον μετὰ τοῦ
 πενηχοῦ ὄρους του καὶ τοὺς γυμνοὺς πόδας του, ἡ εὐ-
 εΐθεια τῶν ἐμπόρων Ἰσπανῶν τῷ γεμίζει τὸν μάρσι-
 πον· θὰ εὐωχῆσῃ καὶ αὐτὸς τὰ Χριστούγεννα ὡς καὶ
 οἱ πλουσιώτεροι τοῦ τόπου.

Ἐπὶ τέλους ἀπαντᾷ τις κλάσιν ἀνθρώπων ἐν
 Ἰσπανίᾳ ἄρκετὰ πολυάριθμον, τοῦ: ἐπαίτας, τοὺς μο-
 νορθάλμους καὶ τοὺς ἀνεστῆτους, οἷτινες εἰς τὴν περί-
 στασιν ταύτην, ὑπὸ πρωτὰς μέχρης ἐσπέρας ψάλλοντες
 τὰ Χριστούγεννα· αἱ χεῖρες τῶν εἰσὶ πλήρεις τοιοῦ-
 τῶν ἀσμάτων, ἅτινα πωλοῦσιν ψάλλοντες αὐτὰ
 μὲ τὸν μονότονον ῥινικὸν αὐτῶν τόνον.

A. K.

Η ΛΕΛΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Διαβάς τις τὴν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κοκία Μεγάλην
 Πέφυραν εἰσέρχεται εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Ἀσάσκας,
 τὴν ἀγροῦσα εἰς τὸ ὄρος Ρόζα. Τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ-
 το ὄρος, περὶ οὗ πιστεύεται ὅτι κατὰ διακοσίους πεν-
 ἠήκοντα μόνον πόδας εἶναι χαμηλότερον τοῦ Λευκοῦ ὄ-
 ρου, καθίσταται δρατὸν εἰς τὸ πλείστον μέρος τῆς Αομ-
 βαρίας· ἀλλ' ἡ κοιλάς ἔχει μεγαλειτέραν ἀξίαν τοῦ ὄρους,
 καὶ φελλκῆται τὰ μεγίστα τῶν θαυμασμῶν τοῦ λαοῦ, διότι
 εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ἐμπερικλείει τὸ κυριώτερον
 τῶν ἐπὶ γῆς ἐλατηρίων, ἐμπερικλείει χρυσόν.

Τὰ χρυσορυχεῖα ταῦτα, περὶ ὧν ἀναφέρει ὁ Πλίνιος,
 ἦσαν ἄλλοτε ἐπισημότατα· διότι ἡ σύγκλητος τῆς Ρώ-
 μης περιώρισε τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν δούλων εἰς
 πεντακοσίους μόνον, φοβουμένη μὴ οἱ ἐγγύριοι πλου-
 τήσωσιν ὑπὲρ τὸ δέον. Προϊόντος τοῦ χρόνου, ὁ ἀριθ-
 μὸς τῶν δούλων τούτων ἐργατῶν ἀνεθῆ εἰς χιλίους, ἧδη
 ἕως εἶναι πολὺ ὑποδεέστερος. ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ

ἐγγύριοι ἔχουσι τὸ δικαίωμα τοῦ θηρεύειν ἐλευθέρως,
 τινὲς δὲ μάλιστα ἐξ αὐτῶν, τοὺς ὁποίους καὶ χρυσοθή-
 ρας καλοῦσι, ἔχουσι τοῦτο ὡς κύριον ἐπάγγελμα.

Διηγοῦνται ὅτι κατὰ τὰς σκοτεινὰς καὶ θελωδῆς
 νύκτας, οἱ χρυσοθηραὶ οὗτοι παραδοκοῦσι μικρὰς τι-
 νὰς λάμπεις ἐπὶ τῶν λοφίσκων ἀναφανομένας, τῶν
 ὁποίων τὴν θέσιν τῆς ἀναφανήσεως μετ' ἐπιμονῆς ζη-
 τοῦσι τὴν ἐπαύριον πρωίαν, ὄντες βέβαιοι ὅτι οἱ κό-
 ποντιον θέλουσιν ἀνταμειβθῆ δι' ἱκανῆς ποσότητος χρυ-
 σίου. Τὸ τοιοῦτον ἡμεῖς θεωροῦμεν ἀπίθανον καὶ ὄλιως
 μυθῶδες. Ἄς ἀκούσωμεν ὅμως καὶ Ἰταλὸν τινα φι-
 λαλήθην, διηγούμενον πρὸς τινα ὁδοιπόρον τὴν ἀρχὴν
 τῶν κατὰ τὰς θελωδῆς νύκτας τῆς Ἀσάσκας λάμ-
 ψεων. Περί τῆς ἀληθείας τοῦ γεγονότος οὐδόλως ἐγγυ-
 οῦμεθα πρὸς τοὺς ἀκροατάς μας· ἀναφέροντες μόνον
 αὐτολεξί τὴν διήγησιν τοῦ μνησθέντος Ἰταλοῦ.

Εἶδον αὐτὰς ἰβίους ὄμμασι, λέγει ὁ Ἰταλός· δια-
 φέρουσι αὐτὰ ἐντελῶς τῶν φωσφόρων ἀτιμίδων· Ἄλ-
 λοτε ἡ ἐκ τῆς Μεγάλης λίμνης πρὸς τὴν ἐπικρατίαν τῆς
 Σουηδίας ἀγροῦσα ἔδδος διήρχετο διὰ τῆς κοιλάδος τῆς
 Ἀσάσκας· μοὶ συνέβη δὲ ποτε, ἕνεκα τρομερῆς και-
 ταιγίδος, νὰ διανυκτερεύσω εἰς τινα καλύβην, κειμένην
 εἰς τὸ βάθος ἀγρίας φάραγγος. Καθήμενος ἐπὶ σκάμνου
 καὶ θεωρῶν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, παρετήρησα ἀμυδρὰς
 τινὰς λάμπεις ἐπὶ τῶν βράχων, κατὰ διαστήματα ἀ-
 ναφανομένας. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισα ὅτι ἦτο τὸ φῶς
 καλύβης τινος διαδιδόμενον διὰ τῶν παραθύρων· ἀλλὰ
 σκεπθῆς β: τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ὄρους τοῦ ἀκατοικη-
 του, ἠγέρθη τὸ σκάμνου μου, καὶ ἠρώτητα τοὺς
 φιλοξενοῦντάς με, τί ἦσαν ἄρα γὰρ αἱ λάμπεις ἐκεῖναι;
 Ἐνῶ ἐλάλουν, ἡ λάμπεις ἐσβίσθη αἰφνιδίως, ἀλλὰ μετὰ
 μίαν στιγμήν ἀνεφάνη πάλιν εἰς ἑτερόν τι μέρος, ὡς
 ἂ· ὁ φέρων αὐτὴν περιήρχετο τὸν βράχον. Ἡ κατα-
 γίς ἐξηκολούθη μετὰ τοσαύτης μανίας, ὥστε παρ' ὀ-
 λίγον ν' ἀνυψώσῃ ὑπὲρ τὰ ὄρη τὴν ἀθλίαν μας καλύβην
 καὶ τοὺς ἐντὸς αὐτῆς ξενίζοντας καὶ ξενιζομένους· ἡ δὲ
 νῦξ τοσαῦτον ἦτο σκοτεινὴ, ὥστε ὁ ὀρίζων συνεχέτο
 μετὰ τοῦ οὐρανοῦ.

— Νὰ τὴν πάλιν, ἀνέκραξα· τί εἶναι λοιπὸν αὐτό;

— Ὁ λύχνος τῆς Λελίας, ἀνεβόησε ζωηρῶς ἐν τῶν
 τέκνων τοῦ οικοδεσπότη· πατέρα, ξύπνα, Ἐὶ Βαπτί-
 στα, Βικτώρε! σηκωθῆτε, ἡ! Λελία περπατεῖ εἰς τὸ βουλό.
 Ἄμα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἅπαντα ἡ οἰκογένεια
 ἠγέρθη τῆ; κλίνης, καὶ πάντες συνσωρεύθησαν εἰς τὸ
 παράθυρον, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχοντας ἠετισμένους πρὸς
 τὴν λάμπην ἐκεῖνην, ἧτις, ἂν καὶ κατὰ μακρὰ διαστή-
 ματα, ἐξηκολούθη ὅμως ν' ἀναφαίνεται ἐπὶ πολλὰς ὥρας.
 Οἱ κάτοικοι τῆς καλύβης ἀδιστακτικῶς συ-ῆνεσαν νὰ μὴ
 διηγηθῶσι ὅ,τι ἐγνωρίζον περὶ τῆς λάμπews ἐκεῖνης,
 ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως νὰ μὴ προσφέρω οὐδὲ λέξιν ὅταν αὐ-
 ται ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ νὰ τοὺς ἀπίσω νὰ
 παρατηρήσωσι προσεκτικῶς τὸ μέρος ἐν ᾧ διέλαμπον.

Ἄ Διὰ νὰ καταστήσω τὸ διήγημά μου καταληπτόν,
 πρέπει νὰ σὰς εἴπω ὅτι οἱ χρυσοθηραὶ καὶ οἱ γεωργοὶ
 ἀποτελοῦσιν εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Ἀσάσκας δύο τά-
 ξεις ὄλιως διακεκριμένας ἀπ' ἀλλήλων. Τὸ ἐπάγγελ-
 μα τῶν πρώτων θεωρεῖται ὡς αἰσχρὸν ὑπὸ τῶν λοιπῶν
 κατοίκων, οἷτινες πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν δι' ἐπιτη-